

Mandíbula afilada

Carles Alberola

Introducció / Antoni Torreño

bromera

Esta obra va ser estrenada el 6 de juny de 1997 en el Sitges Teatre Internacional.

Intèrprets:	CARLES ALBEROLA CRISTINA PLAZAS
Dramatúrgia i direcció:	CARLES ALBEROLA
Realització escenogràfica:	ODEÓN DECORATS
Cap tècnic:	MARCOS ORBEGOZO
Il·luminació:	MIQUEL LLOP XIMO DÍAZ
Efectes de so:	FERNANDO GRANELL
Disseny de vestuari:	ROCIO CABEDO
Maquillatge:	JOSAN CARBONELL
Assessorament lingüístic:	LAURA USELETI
Disseny gràfic:	ENRIC SOLBES
Fotografia:	JORDI PLA
Vídeo:	DEFOTO: TONO ESCOBEDO SABÍN
Ajudant de producció:	TEXUS GÓMEZ
Ajudant de direcció:	LAURA USELETI
Producció:	TONI BENAVENT
Agraïments:	JOAN OLLÉ CARLES ALFARO

Espectacle coproduït per Albena Produccions / Teatres de la Generalitat Valenciana / Inaem-Ministerio de Cultura / Sitges Teatre Internacional.

Amb la col·laboració de Fundació Enric Balaguer / Edicions Bromera / Atelier Moma Teatre / Dagoll Dagom.

El text, en versió castellana, va ser publicat a la revista *Gestos*, núm. 25. Revista de Teoría y Práctica del Teatro Hispánico. Department of Spanish and Portuguese. University of California. Irvine.

(La vista panoràmica d'un cel estelat emmarca l'estança central de l'àtic d'un jove pintor. A la dreta, en primer terme, hi ha un moble amb llibres, tabac, telèfon i una foto. Al costat, una butaca coberta amb un llençol, un puf i una taula baixa. A l'esquerra, es troba l'espai de feina del pintor. En primer terme, hi ha una taula amb els seus estris, un tamboret i un cavallet amb un llenç on veiem una dona nua d'esquena. Recolzats en la taula, hi ha uns esbossos d'este mateix quadre. Al costat del cavallet, i al fons, hi ha un equip de música amb discs. Fora d'escena, a la dreta i en primer terme, queda la cuina, i al fons, el dormitori. A l'esquerra i al fons, el lavabo. JOAN, un jove pintor, ultima els preparatius d'un sopar íntim al seu àtic. Deixa dues copes de vi a la taula i encén una cigarreta. Buida el cendrer al poal del fem i posa la cançó de Sting «Every breath you take» a l'equip. En taral·leja la lletra. Arregla el llençol que hi ha damunt de la butaca i amaga un poal de pintura. Agafa una foto i la deixa a la taula com si fora una safata. Sona el timbre de la porta. JOAN, sorprès, consulta el rellotge i apaga el compacte.)

LAURA. *(Des d'un lateral.)* Joan!

JOAN. Sí! *(S'apropa al lateral esquerre, per on apareix*

LAURA, una jove, amb una botella de vi a les mans.)

LAURA. Hola.

JOAN. Hola.

LAURA. La porta estava oberta.

JOAN. Ah!

(Silenci.)

LAURA. Puc passar?

JOAN. Sí, sí, és clar. *(Ella fa unes passes dins de l'àtic.)* És que no t'esperava tan prompte.

LAURA. Havíem quedat a les deu, no?

JOAN. Sí, però com mai has sigut puntual...

LAURA. Les persones canvien.

(Silenci.)

JOAN. Ho has trobat fàcilment?

LAURA. Sí, no coneixia la zona, però he preguntat i...

(S'adona de la vista panoràmica d'un cel estelat.) Uf!

Quina vista tens!

JOAN. T'agrada?

LAURA. És fantàstica!

JOAN. És el millor que té l'àtic.

LAURA. És una passada.

JOAN. Sí.

LAURA. És com... si pogueres palpar les estrelles amb les mans.

JOAN. Sí. En una nit clara hi pots veure escrit el teu destí.

LAURA. Saps llegir-ne el significat?

JOAN. Sí. No, però tinc un llibre de consulta que... el consulte i ho apunte.

(Silenci.)

LAURA. Com estàs?

JOAN. *(Dubta.)* Bé o et conte? *(Ellariu.)* Estàs guapíssima amb eixe vestit.

LAURA. Gràcies. *(Pausa.)* Tu també.

JOAN. Jo? Com sempre.

(Silenci. Ella li mostra la botella de vi que porta a les mans.)

LAURA. He portat açò.

JOAN. *(Agafa la botella. Sorprés.)* Un Vega Sicília. Dotze anys!

LAURA. T'agrada?

JOAN. Saps que m'encanta.

LAURA. Te'n recordes? *(Li fa una carassa creuant els ulls. Riuen.)*

JOAN. Quin pet vam agafar a la salut de ton pare!
(Riuen.) Continues treballant amb ell a la galeria, no?

LAURA. No. M'ho he deixat.

JOAN. Sí?

LAURA. Estava farta d'ell i...

JOAN. Me n'alegre.

LAURA. Bé, ara estic a l'atur.

JOAN. Millor.

LAURA. Home...

JOAN. Bé, vull dir que trobaràs alguna cosa millor. Segur.

LAURA. Segur.

(*Silenci.*)

JOAN. Una altra copa? Vull dir, una copa? (*Ella assenteix.*)

Laura, posa't còmoda, estàs a ta casa. (*Ell ix cap a la cuina. Ella, tímidament, escodrina l'àtic.*)

LAURA. Tens un àtic ideal.

JOAN. (*Des de la cuina.*) Sí?

LAURA. És tal com me l'havia imaginat.

JOAN. (*Apareix amb la botella destapada.*) Doncs, no sé què dir-te, perquè a l'estiu és un forn i a l'hivern fa més fred dins que fora al carrer, però, llevat d'això, és ideal. (*Ompli dues copes.*)

LAURA. El lloguer és molt car?

JOAN. No. El paga ma mare.

LAURA. Aleshores no et queixes.

JOAN. No ho faig. (*Ella agafa uns esbossos.*) Són uns esbossos.

LAURA. Són molt bonics.

JOAN. Sí. (*Li dona una copa.*) De veritat t'agrada?

LAURA. Sí. No ho sé, és... és acollidor.

JOAN. Acollidor? Bé, no hi ha res, però és acollidor.

LAURA. (*Assenyala cap al lateral.*) Al vàter no hi ha ni porta.

JOAN. (*Assenyala cap a l'altre lateral.*) No, ni al dormitori tampoc. Això interrelaciona més l'espai.

LAURA. Sí?

JOAN. Pots estar al vàter i mantindre una conversa perfectament amb algú que estiga assegut ací. (*Assenyala el puf.*)

LAURA. Que pràctic, no?

JOAN. També pots estar tombat al llit i estar connectat amb algú que estiga treballant ací. (*Assenyala el cavallet.*)

LAURA. Que bé! Ara, que si estàs al llit, és millor que l'altre també hi estiga amb tu, no?

JOAN. Com?

LAURA. Vull dir, per a connectar-te millor. Per a parlar. Bé, ja m'entens.

(Silenci. Ell alça la copa per a brindar mentre ella, nerviosa, es beu d'un glop tota la copa de vi.)

JOAN. Brindem? (*Els dos, per un moment, miren la copa buida. Ella somriu.*) Això ho fan els russos amb el vodka, no?

LAURA. Has estat a Rússia?

JOAN. No.

LAURA. No, és clar que no.

(Silenci.)

JOAN. Laura, et passa alguna cosa?

LAURA. (*Dubta.*) No, no.

JOAN. Segur?

LAURA. (*Afirma.*) No. Sí. No, no. Vull dir, estic molt bé. Molt bé... Estic...

(Silenci.)

JOAN. Una altra copa?

LAURA. Per favor.

(Ell li serveix una altra copa.)

LAURA. *(Fa menció a uns quadres que hi ha recolzats a la taula.)* Què fas ara?

JOAN. *(Sorprés.)* Posar-te una altra copa...

LAURA. No, vull dir si estàs preparant alguna exposició.

Estos quadres són preciosos.

JOAN. Bé, la pregunta correcta seria: has venut algun quadre en els darrers dos anys?

LAURA. No ho entenc.

JOAN. Jo tampoc.

LAURA. Per què la gent amb talent ha de dur una vida tan miserable?

JOAN. Dona, tampoc és per a tant. No em va tan malament.

LAURA. Encara continues pensant a morir jove?

JOAN. Jo? No.

LAURA. A l'institut deies que, quan tingueres trenta anys, si no eres un pintor famós i multimilionari, et suïcidaries.

JOAN. Això ho vaig dir jo?

LAURA. Sí.

JOAN. I tu t'ho vas creure.

LAURA. Sí.

JOAN. Doncs tranquil·la, encara no els tinc.

LAURA. Ho sé. Els fas demà.

JOAN. No m'ho digues: has vingut a salvar-me?

LAURA. Sí.

JOAN. Que bé!

(Silenci.)

JOAN. Brindem. *(Li dona una copa.)* No ho sé... Per la vida eterna!

LAURA. O per l'amor etern...

JOAN. Segur?

LAURA. Per què no?

JOAN. És que jo només conec un amor etern i no és...

LAURA. Quin?

JOAN. L'amor no correspost. Eixe no t'abandona mai.

(Brinden en silenci i beuen.)

LAURA. Et deus preguntar per què he volgut que ens veiérem. *(Ell no contesta.)* Volia parlar amb tu. *(Deixa el got damunt d'una foto i la taca.)*

JOAN. De què?

LAURA. Ai! T'he tacat açò! *(Agafa la foto.)*

JOAN. No et preocupes. De què volies parlar amb mi?

LAURA. És una foto!

JOAN. Sí, però és antiga i la faig servir com a safata.

LAURA. *(Sorpresa.)* Eh! Però si és la foto de... la de la convivència espiritual.

JOAN. T'e'n recordes?

LAURA. És clar que sí! *(Fa memòria.)* Açò és al jardí del convent de...

JOAN. No, del monestir d'Aigües Vives.

LAURA. Exacte.

JOAN. A Alzira.

LAURA. Què posava a la pancarta?

JOAN. El nostre lema.

LAURA. (*Llig.*) «Els zombis...»

JOAN. Els zombis? «Els somnis són el nostre patrimoni.»

LAURA. (*Somriu.*) Que innocents!

JOAN. I tant!

LAURA. Quines pintes féiem! (*Esclata a riure.*) Eres tu!

JOAN. M'has reconegut per les *espinilles*, no?

LAURA. No.

JOAN. Però si tot jo era una *espinilla*.

LAURA. No exageres.

JOAN. A les xiques us feia fàstic besar-me per si us... (*Fa com si es rebentara algunes espinilles.*)

LAURA. Arg! Calla!

JOAN. Ho veus? Però he millorat amb els anys, no?

LAURA. (*Burleta.*) Sí.

JOAN. Sí? Doncs espera que arribe als setanta-dos i veuràs. (*Ella riu i torna a mirar la foto.*) El meu horòscop diu que tindrè una tercera edat eufòrica.

LAURA. Esta bleda soc jo, no?

JOAN. No has canviat gens.

LAURA. (*Irònica.*) Gràcies.

JOAN. Vull dir, que estàs igual de bé.

LAURA. Estem tot el grup, eh?

JOAN. Recordes a *don* Tomás?

LAURA. El rector.

JOAN. Saps que ha penjat els hàbits?

LAURA. (*Estranyada.*) Per què?

JOAN. Per una cubana. (*Ell imita una cubana i ella riu.*)

LAURA. Quines caretes, Déu meu! (*Pausa.*) Mira, Manel.

JOAN. Sí.

LAURA. Què deu haver sigut d'ell?

JOAN. Es va matar.

LAURA. Què em dius?

JOAN. No ho sabies?

LAURA. No. És una broma.

JOAN. Com he de fer broma d'això? Es casà amb Pepa.

LAURA. I?

JOAN. L'endemà se suïcidà. (*Riuen tots dos.*)

LAURA. Com eres!

JOAN. El vaig avisar, però ell no em va fer cas i...

LAURA. A Ferran, el veus?

JOAN. Sí, de tant en tant.

LAURA. Volia fer cine. (*Ell assenteix.*) Ja ha fet la pel·lícula que l'havia de portar a Hollywood?

JOAN. No, crec que no.

LAURA. Ja...

JOAN. Bé, de moment sé que treballa a la BBC.

LAURA. A la BBC? Molt bé, no?

JOAN. Bodes, batejos i comunions, no t'equivoques.

(*Burleta.*) I del *guaperas* de Guzmán, no me'n dius res? M'han dit que ara és dissenyador gràfic. *El que quería ser como Van Gogh.* (*Riu.*) Mira que t'agradava burlar-te d'ell, tot perquè parlava un castellà de Valladolid *perfecto. Perfecto.* (*Pausa.*) M'han dit que es casa. No sé si ho saps? (*Ella assenteix.*) No era mal tio.

LAURA. Joan, jo...

JOAN. Tu estaves fenomenal. Portaves els cabells... com ara. (*Ella somriu i assenteix. Es miren en silenci. Ell s'apropa i li olora els cabells.*) Encara fa la mateixa olor.

LAURA. Sí?

JOAN. A ou podrit.

LAURA. (*Somriu.*) Eres molt romàntic.

JOAN. Però si saps que m'encanta. T'ho he dit un milió de vegades. (*Pausa.*) T'én recordes...? En COU tots deien que tu i jo acabaríem junts.

LAURA. Sí. Quina ximpleria, veritat?

JOAN. Sí.

(*Silenci.*)

LAURA. Fa por mirar estes fotos.

JOAN. Per què?

LAURA. Perquè... t'adones que... t'has convertit en una altra persona i... Bé, llevat de tu, tots ens hem convertit en... (*El mira fixament.*) No ho sé...

(*Silenci.*)

JOAN. Estàs guapíssima. (*Ella somriu.*)

LAURA. Vols saber per què he vingut?

JOAN. Sí.

LAURA. Per què he quedat amb tu, ací, al teu apartament?

JOAN. Per què?

LAURA. Jo... Jo... (*Pausa.*) Saps que em case, no? (*Silenci. Ell assenteix.*) No penses dir res?

JOAN. T'agrada la pizza quatre formatges?

LAURA. Joan!

JOAN. No, és que n'he encomanades un parell per a d'ací a mitja horeta.

LAURA. Em case amb Guzmán i no t'importa?

JOAN. Ningú és perfecte.

LAURA. Però...

JOAN. Laura, si hem quedat perquè em digues açò...

LAURA. No.

JOAN. Ja ho sabia.

LAURA. Sabia que ho sabies.

JOAN. He rebut el targetó. Per cert, és horrible. L'ha dissenyat Guzmán?

(Silenci.)

LAURA. El que et fot és que em case amb Guzmán.

JOAN. No, si vols suïcidar-te, endavant.

LAURA. Tu no has pensat mai a casar-te?

JOAN. No parlem de coses desagradables.

LAURA. Clar, com eres incapaç d'enamorar-te...

JOAN. Però... què té a veure una cosa amb l'altra? Enamorar-se és... és un estat mental, mentre que casar-se és un estat civil, i si ho fas amb Guzmán és una condemna per a tota la vida. *(Riu.)* Perdona'm, no volia dir això. *(Pausa.)* Enamorar-se és una equivocació.

LAURA. Per què?

JOAN. Perquè sempre ho fas de qui no et convé.

LAURA. Qui ha dit això?

JOAN. Ma mare ho deia sempre que mirava mon pare.